

Őszi lendületben

— Halló, AGROKER? A műtrágyaszállítás felől érdeklődünk. Nagyon kellene, hogy haladhasunk az őszi mélyszántással — a telefonnál Molnár Albert, a röszei Kossuth Tsz főagronómusa.

Nyugalomra int, amikor belépek irodájába, de azt hiszem, a térszben van nagyobb szükség erre. Lendületben vannak, és az esetleges ritmuskiesés könnyen megbosszulhatja magát. Versenyfutás az idővel, ez most a legjellemzőbb a mezőgazdaságra.

— Nálunk igazi munkacsúcs van — fordul felém, amikor befejezi a telefonálást. — Lazításra, pihenésre alig marad időnk. Mindannyian tudjuk, nagy dologra vállalkoztunk, amikor a megyében elsőként csatlakoztunk a Bólyai Mezőgazdasági Kombínát és a tiszaföldvári Lenin Termelőszövetkezet felhívására. A Nagy Októberi Szocialista Forradalom 60. évfordulójának méltó megünneplése alkalmából arra vállalkoztunk, hogy az őszi mezőgazdasági munkákat időben és jó minőségben elvégezzük. Nem erőnkét meghaladó vállalkozás ez, de a példás helytállásra, a jó kollektív szellemre, a gazdaságos munkaszervezésre egyaránt nagy szükség van. A nagy termés tökéremehet, ha lemaradunk a betakarítással, s a jövő évi eredményeinket kockáztatjuk, ha nem vetünk el idejében. Örülünk a rekordtermésnek, noha ez újabb gonddal jár nemcsak a betakarításnál, hanem az értékesítésnél is. A vállalat teljesítésében a tag-

Kéri József műszaki vezető. — Mi a vállalat túlteljesítését tűztük ki célul. Ezért először a betakarításban, majd a vetésnél is kommunista műszakot szerveztünk. Ebben szinte kivétel nélkül mindannyian részt vettünk. A rekordtermés nagy része tárolóba került, ezután már a válogatást, szikkasztást és az elszállítását folyamatosan végezhetjük.

Traktorosra találni csak kint a határban lehet. Ki a szántásnál, ki a vetésnél, ki a betakarításnál vagy éppen a szállításkor szorgoskodik. Szekeres Géza traktort az őszi búza vetésénél találom. Robosztus külsejű ember, csodálkozom is, hogyan fér el kényelmesen az MTZ-50-es fülkéjében.

— A gabonavetés precíz munkát igényel. Akkor válik el, hogy jól dolgoztunk-e, ha már kel a búza. Sok függ a talajtól is, a munkagépektől is, de legtöbb a traktoroson múlik. Pedig a gép sokszor úgy pattog, hogy majd kiesünk a fülkéből. Kilenc éve vagyok térsztag, de csak négy éve traktoros. Talán mi látjuk a legjobban, különösen ősszel, milyen sokat ér a jó szervezés. Itt legyen idejében a vetőmag, ne álljon feleslegesen a gép, és ha egyik helyen végzünk, ne a legutóbbi táblában kelljen folytatni a munkát.

Dudálással jelzik a többiek, hogy indulnának. Szekeres Géza is fellép gépére, felbőg a traktor, s felsorakozik a többi vetőgép után.

Új beruházzal büszkélkednek a röszeiek. Nagy Ernő ágazatvezető mutatja be a termálvízfűtéses paprikaszikkasztót.

— Az értékesítési biztonság miatt a térszeknek célszerű félkész vagy késztermék előállítását is elvállalni. Nálunk kisebb gond volt az idén a fűszerpaprika értékesítése mint másutt. A szikkasztó nincs még teljesen kész, de már használjuk. Most is tele van fűszerpaprikával és vöröshagymával. Új létesítménnyel bővül a kertészetünk is, a fóliaház bordát most állítják fel a műszaki dolgozók.

Távozni készülök, mikor a főagronómus még megjegyzi.

— Az idén szövetkezetünk növelte a zöldségtermő területét, s a jó agrotechnikának köszönhető, hogy a termésremények is kimagaslóak lettek. Évről évre csökken a kézi munkaerő. Ezért kevesebb létszámmal kellett több terményt betakarítani az idén, mint más években. Ha a mostani őszi lendületünk ezután is tart, nem lesz panasz eredményeinkre.

RADICS FERENC

ság döntő többsége eddig kivette a részét, róluk csak elismeréssel lehet szólni. Sajnos, voltak kihívások, akik helyett mások duplán dolgoztak.

Kopogás az ajtón, s Vörös Lajos, a térsz párttitkára lép be.

— A szeptember 13-i párttaggyűlésen éppen a párttagok javasolták a jubileumi felhíváshoz való csatlakozást — mondja. — Külön örömeinkre szolgál az, hogy nemcsak szavak maradtak az akkori kijelentések, hanem valóban mindenki példásan kivette részét az őszi betakarításában, a szántásban és vetésben.

A hagymaválogatók közül kerül elő Csomor Istváné, a növénytermesztési munkacsapat vezetője. A térsz elnöke, a párttitkár, s a főagronómus csak így szólítja: Ica néni. Kedves, szerény, közlékeny asszony.

— Tizenhatan vagyunk a brigádban, mind asszonyok, de voltunk már harmincketten is. Sajnos, a gyalogmunka a legnehezebb. Nem nagyon csábító sokaknak a hajnali kelés, s az sem, hogy rendszerint késő van már, mire hazakeveredünk.

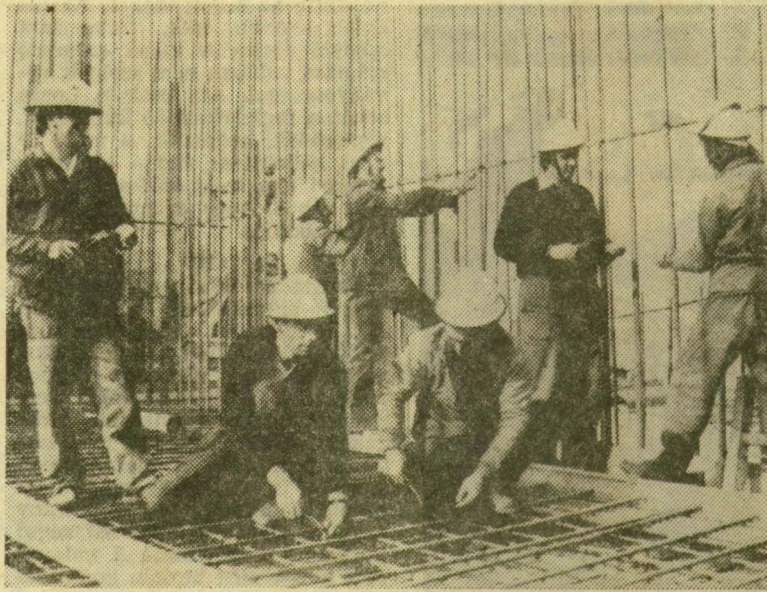
A térszben tudtam meg, hogy az asszonybrigád tagjai átlagosan háromezer munkaórát dolgoznak évente. Ha utána számolunk, kiderül, hogy mindennapi 8 óra is csak 2900 munkaóra lenne összesen.

— Sokszor hozzánk szaladnak a brigádvezetők, hogy ezt vagy azt — akár túlórában is — csináljuk meg. Őszintén szólva mi annak örülünk, ha sok a munka ősszel, mert ez azt jelenti, jó a termés.

Megkönnyebbülten sóhajt fel Tandari János szerelő a gépműhely előtt, amint elkészült a marcológép javításával. Munkából jött be a gép, gépkocsira rakná a sárgarépát, s várnak rá most is.

— Ha az évszakok közötti különbséget tenni, akkor azt mondanám, hogy az őszi a legnehezebb. A betakarításban részt vevő gépek nem hiányozhatnak hazamosabban. Nagyon fontos emellett a szántás, a vetés és a trágyaszórás. Persze az alkatrészhány mindig hátráltatja a javítást, ezért a szerelő nagy erénye a leleményesség. Vagy a megváthatatlant is kijavítja, vagy új alkatrészt készít, vagy máshonnan vesz el, ahol ép en nem kell — mondja, miközben olajos kezét törölgeti.

— A traktorosok és szerelők a Komplex szocialista brigádba tartoznak — kapcsolódik hozzánk

Az új hid krónikája

Betonacél-szerelők

Hol az a nagylátószögű lencse, amellyel egyetlen fényképen örökíthetünk meg a „pincétől a padlásig”, vagyis a munkaárok mélyétől a pillér zöldágáig, a túlsó parti „Behajtani tilos!” táblától az innenső oldal „Gyalogközlekedés a túlórdalon!” kezdetű figyelmeztetéséig tartó munkaterületet? Felülről nézvést talán befogható lenne a látvány, de elveszne, apróra zsugorodna, felismerhetetlenné törpülne, akinek reggel felvett tiszta ruhája nyolc órákor már csupa rozsdafolt, akinek a füstszűrős szimfónia túl gyenge, aki kevesli az üzemi ebéd adagját, aki fel nem cserélné a széljárta folyópartot a légkondicionált üzemcsarnokká.

Rajtuk most sok múlik

Amikor a betonacél-szerelők brigádvezetőjét arra kértük, mutassa meg, hol a munkaterületük, a fényképezéshez most leginkább alkalmas helyszín, széles mozdulattal helyettesítette azt a bizonyos, nem létező, nagylátószögű lencsét. Aztán hogy a bal parti legnagyobb pillérben mégiscsak megállapodtunk, jó okot adtunk a többieknek a kunerózás-hoz. Hogy tán bizony elrontottak valamit, s azt próbálják javítani, meg hogy „de nagyon szorgalmasak vagytok most, te Péter”...

A hidépítésnél rangjuk van a betonacél-szerelőknek, szaktudásukat, gyakorlatukat aligha pótolhatnák más mesteremberek tapasztaltságával. S talán ezzel ma-

gyarázható ragaszkodásuk is a választott, vagy véletlenül „rajtuk maradt”, a többszöri próbálkozás után mégiscsak az igaznak kikiáltott, vagy az „így adódott” szakmához. Bocsánatos viccelődéssel, kedvescsináló kötözködéssel nem lesznek ők nyolcan hát kevesebbek, tekintélyükből nem vesztenek semmit. (A főépítész vezető: „Szóval akiken most nagyon sok múlik? A betonacél-szerelők.”) Megmagyaráztam magamnak a szót, továbbadom, hátha hasznát veszi más is: az előregyártott hidtartó gerendákat pillérek támasztják alá, ezeknek a pilléreknek betonba ágyazott fém a lelkük. S ők ennek a rejtett acélváznak a formálói.

Négyen szakmunkások, négyen pedig betanított munkások. („De tudnak annyit, mint másutt még a bizonyítványosok sem.”) Kapócska is, össze sem tudjuk számolni, hány helyen jártak már, mióta a Hidépítő Vállalatnál van a munkakönyvük. Algyőn kettő, Makón egyet, Rókuson felüljárót, Budán, a Hegyaljai úton „országcsudáját” építettek együtt, de jártak közben Köröstarcsán és Kunszentmártonban is. Onnan csak hétvégeken, innen naponta ingáznak: dorozsmaiak, algyőiek, vásárhelyiek.

Szokatlan válaszok

Minek is tagadjuk el: bátran vagyunk, ha kérdéseinkre előre tudott válaszokat kapunk. Hogy például azért jó szocialista brigádban dolgozni, mert a kollektív szellem áthatja az embert. Hogy valaki azért lett brigádvezető, mert a többiek bízták benne. Hogy a közös munka közben

— Mit látott Magyarországból, a szegedi olaj- és gázmezőn kívül?

— Tarjában, szépen berendezett lakásban élek, ahol nyáron két hónapig vendégül láthattam feleségemet és lányomat. Az üzem és a Magyar-Szovjet Baráti Társaság lehetővé tette számomra más városok és vidékek megismerését. Jártam Miskolcon, Egerben és a Balatonon is. Baráti találkozóra hívtak az alföldi porcelángyárba, az egyetemre és a pincegazdaságba. Mindegyik melegen fogadtak. A találkozókon sok jót hallottam a gyermeknevelést segítő szociálpolitikai kedvezményekről.

Néhány hete ünnepélyesen fölvatták a gázföldolgozó üzemem. Ebből az alkalomból Valentyin Ivanovics Lebegyev megkapta a Nehézipar Kiváló Dolgozója kitüntetését. A Nagylátószögű Kőolaj- és Földgáztermelő Vállalat szegedi üzemének vezetői köszönőlevellel és Kiváló Dolgozó jelvényvel fejezték ki elismerésüket a jó munkáért.

Sz. J.

figyelmeztetlenség nemigen fordul elő, s ha mégis, a brigád rosszallása nevelő hatású. S persze, a művezetőtől fölfelé „minden segítséget megkapunk, és hogy nem fizetnek bennünket agyon, de azért nem panaszkodhatunk”...

Hiszem, hogy ezúttal szegyenkezés nélkül idézhetem a válszókat.

— Egyszerűen nem célszerű külön-külön dolgozni. Ma én vagyok rosszabb formában, holnap névnap utáni „hangulatban” lesz egy társunk. Van, aki délután négykor már alig áll a lábán, a másiknak még sem kottyan, ha még egy félórát rá kell szánnia. Vagy itt van a prémium ügye: ha szeptemberben nem jött ki a lépés, a jövő hónapban jobban igyekszünk.

Kiegészítésül: a „lépéssel” általában nincs baj a Pántya-brigádban.

— Akármelyikünk lehetne brigádvezető, akkor, 1973-ban is választhattak, jelölhettek volna más helyettem.

Kiegészítésül Oláh Lajos brigádtag szavai: „Egyenrangúan, közösen vezetjük ezt a brigádot, mi, szakmunkások. Egyszemélyi, de négy emberről irányítással.”

— Hiába is tagadnánk, el nem hinné. Hát persze, hogy utáljuk a vizet. Meg hogy aztán hazaküldik az embert fizetetlen szabadságra. Es el ne felejtsem, a hús nélküli ételt is a hátam közepe lássa.

Kiegészítésül: ki már kora reggel, ki csak munka után kívánja a felest, a sört, a bort. S ha nem merül mélyre az ebédszót kanál, pótlást otthonról szerez az éhes. Es nemcsak, hogy hazaküldik, a brigádból is kizárják a nem közéjük valót.

— Meg nem mondom, mennyit keresek, de az biztos, eleget.

Kiegészítésül: aki hazaadja mindet, nem titkolja, hogy ötezerre szinte biztosan számíthat havonta. Igaz, az övé lehet a legtöbb.

Kikerült kérdések

Kihagytunk egy kérdést: hogy is vagyunk azzal a vezetői segítséggel?

— Összefügg a pénzzel. Aki azt kéri, hogy a háromnapos munkát fejezzük be másfél műszak alatt, az egyféleképpen segíthet: ha hónap végén, ha prémiumosztáskor is emlékszik rá: megcsináltuk.

Kiegészítésül: az önként rádolgozott egy-másfél órákért nem nyújtják a markukat.

Kérem az olvasót, számolja meg hány betonacél-szerelőt lát a képen. Ugye, hetet? Márpedig akkor magyarizzal tartozom. A legifjabb, Szávai Sándor ugye nincs a fotón, mert ő katona. („És egy kicsit bohém.”) Szabó Béla sem látható, mert éppen akkor orvosnál járt. („Egyébként pedig műhelybizottsági tag.”) Gyors számolás: nyolcból kettő, az hat. De hát itt heten vannak. Önkéntes a hetedik brigádtag, aki más, ahogy mondani szoktuk: magasabb beosztást hagyott ott, hogy a vasszerelőkhöz csatlakozhasson. S hogy mégis miért? Aligha csak a nagyobb kereset miatt. (A Pántya-brigád tagjai egyébként nagy diplomaták. Tréfával ütök el a labdát, ha nem akarózik a kíváncsi idegen feldobott kérdésére „belefejelniük”, hogy például mi a véleményük az új brigádtag döntéséről.)

Iapozgatom jegyzetfüzetemet, a Pántya Péterrel folytatott beszélgetés kivonatol feljegyzéseit. „Milyen brigádvezetőnek tartja önmagát? Hogyan jellemezné a többieket? Ha olyan jó szakemberek, miért nem szerzi meg négy betanított társuk a szakmunkásoklevelet?” Nehezen fogalmazódnak a válaszok, látom, inkább menne már ki, vissza a többiek közé. Igaza van, hogy az irodai beszélgetést kényelmetlennek érzi. Hát menjünk.

Aztán, hogy kimerül az újszegedi oldal pillérei közé, s megmutogattam, mi minden vár rájuk, hogy lértén-nyomon megállítják, megszólítják, eltűnik arcáról a benti beszélgetés verítéke. Már a búcsúközvetítésnél tartunk, amikor tanácsot kér: hol kaphatna ő a kisfiának négyes nagyságú, orkán kezeslábat? Már a Skálában is telefonált, a Centrumban ismerősként üdvözlö az eladó.

Es tudom, hogy most kellene előlről kezdeni a beszélgetést.

PÁLFY KATALIN

Vendég a Szovjetunióból: V. I. Lebegyev

Idén januárban életében először érkezett Magyarországra Valentyin Ivanovics Lebegyev mérnök. Munkahelyén, a szovjet Gázügyi Minisztérium beüzemelési központjában azzal bízták meg, hogy a szegedi szénhidrogénmezőn a legjobb tudása szerint irányítsa a második gázföldolgozó üzembe helyező szakemberek munkáját. E kísérlet minden várakozásnál jobban sikerült: a program szerinti száz napnak csupán harmadára volt szükség a próbaüzemhez. A gyors munka nyolcadik napján már kifogástalan minőségű termékek hagyták el az üzemet. Nem sokkal visszautazása előtt, a szovjet szakember beszélt a munkások okairól, s arról, hogy milyenek látta a magyar embereket.

— Soha nem „élesztett” még a szegedihez hasonló üzemet. Hogyan készülhetett mégis e munkára?

— Még otthon alaposan megismerkedtem a tervekkel, amelyeket a kijevi GIPROGÁZ intézet munkatársai készítettek. Emellett sokat hallottam a szegedi első gázföldolgozó üzemben tapasztaltakról. Amikor idejöttem, hamar kiderült, hogy a magyar dolgozók rendkívül sokat tanultak az első üzem üzembe helyezése során, s udvariaskodás nélkül mondanom, jó volt

velük együtt dolgozni. Magyarokkal először tanulóvejem idején, a moszkvai Gubkin Olaj- és Gázipari Egyetemen találkoztam. Most azt tudtam meg róluk, hogy nagyon érdeklődnek az új technológiák iránt, s igen gondosan vigyáznak berendezéseikre.

— Mit látott Magyarországból, a szegedi olaj- és gázmezőn kívül?

— Tarjában, szépen berendezett lakásban élek, ahol nyáron két hónapig vendégül láthattam feleségemet és lányomat. Az üzem és a Magyar-Szovjet Baráti Társaság lehetővé tette számomra más városok és vidékek megismerését. Jártam Miskolcon, Egerben és a Balatonon is. Baráti találkozóra hívtak az alföldi porcelángyárba, az egyetemre és a pincegazdaságba. Mindegyik melegen fogadtak. A találkozókon sok jót hallottam a gyermeknevelést segítő szociálpolitikai kedvezményekről.

Néhány hete ünnepélyesen fölvatták a gázföldolgozó üzemem. Ebből az alkalomból Valentyin Ivanovics Lebegyev megkapta a Nehézipar Kiváló Dolgozója kitüntetését. A Nagylátószögű Kőolaj- és Földgáztermelő Vállalat szegedi üzemének vezetői köszönőlevellel és Kiváló Dolgozó jelvényvel fejezték ki elismerésüket a jó munkáért.

Sz. J.